

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0511 van 26 januari 2016
in de zaak 1314/0461/SA/3/0431

In zake: de **LEIDEND AMBTENAAR** van het Agentschap Onroerend Erfgoed

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe DECLERCQ
kantoor houdende te 3320 Hoegaarden, Gemeenteplein 25
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partijen:*

1. **OCMW BRUSSEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Dirk LINDEMANS en Filip DE PRETER
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

2. de **gemeente DILBEEK**, vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Stijn BUTENAERTS
kantoor houdende te 1080 Brussel, Leopold II-laan 180
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 31 maart 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 16 januari 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de heer Pierre LAPORTE (derde) tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomen- de partijen van 26 augustus 2013 ontvankelijk verklaard. De deputatie heeft aan de eerste tussenkomen- de partijen

partij een verkavelingsvergunning verleend onder voorwaarden voor het verkavelen van een terrein in 12 kavels en de aanleg van nieuwe wegenis.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 1700 Dilbeek, Kraaienbroekstraat zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummer 65.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 2 september 2014 (nummer S/2014/0126) de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de derde kamer. Het arrest van 2 september 2014 werd aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 9 september 2014.

De verzoekende partij heeft, wanneer zij hiertoe op 9 september 2014 door de griffie van de Raad werd verzocht, geen verzoek tot voortzetting conform artikel 4.8.19, tweede lid VCRO ingediend, maar heeft wel, nadat zij hiertoe op 27 oktober 2014 door de griffie van de Raad werd verzocht, op 30 oktober 2014 gevraagd om te worden gehoord conform artikel 27, §1 van het Procedurebesluit en tegelijk alsnog een verzoek tot voortzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 9 december 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie TACQ die *loco* Philippe DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Yasmine VUYLSTEKE die *loco* Dany SOCQUET verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Valéry SCHALENBOURG die *loco* Stijn BUTENAERTS verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord. De eerste tussenkomende partij is schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

Het OCMW BRUSSEL verzoekt met een aangetekende brief van 2 juni 2014 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 4 juni 2014 de eerste tussenkomende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.1.

De gemeente Dilbeek, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, verzoekt met een aangetekende brief van 2 juni 2014 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 4 juni 2014 de tweede tussenkomende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging. De tweede tussenkomende partij werd verzocht om de Raad het volledige bewijs dat het bevoegde orgaan beslist heeft om in rechte op te treden, te bezorgen.

2.2.

De tweede tussenkomende partij heeft het rechtens verschuldigde rolrecht evenwel niet tijdig betaald en zij heeft evenmin het gevraagde bewijs waaruit blijkt dat het bevoegde orgaan tijdig heeft beslist om in rechte te treden, aan de Raad bezorgd.

Hieromtrent geïnterpelleerd door de kamervoorzitter op de zitting van 9 december 2014, kon (de raadsman van) de tweede tussenkomende partij geen redenen ter verantwoording aanvoeren zodat ter zake geen sprake kan zijn onoverwinnelijke dwaling of van overmacht.

Het verzoek tot tussenkomst van de tweede tussenkomende partij is onontvankelijk.

IV. VERSNELDE RECHTSPLEGING

1.

Artikel 4.8.19, tweede lid VCRO bepaalt dat indien de Raad de bestreden beslissing niet heeft geschorst, de verzoekende partij een verzoek tot voortzetting moet indienen. Doet zij dit niet, dan geldt ten aanzien van haar een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding.

De verzoekende partij heeft geen verzoek tot voortzetting ingediend binnen de redelijke termijn van dertig dagen na de betekening van het arrest van 2 september 2014.

2.

Artikel 27, §1 van het Procedurebesluit stelt dat indien er geen verzoek tot voortzetting werd ingediend, de verzoekende partij binnen een vervalt termijn van vijftien dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening van de mededeling door de griffier dat de afstand van geding zal worden uitgesproken, kan vragen om te worden gehoord.

De verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord binnen de vijftien dagen na de betekening per aangetekende brief van 27 oktober 2014 van bovenstaande mededeling door de griffier. In haar aangetekende brief van 30 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij om de voortzetting van de procedure en om gehoord te worden:

“ ...

Bij brief van 9 september 2014 werd het arrest over de vordering tot schorsing ter kennis gebracht aan de raadsman van de verzoekende partij.

Daarin werd gesteld dat het aanbevolen is om een eventueel verzoek tot voortzetting te doen binnen een redelijke termijn van 30 dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening van deze brief.

Er wordt eveneens gesteld dat indien de verzoekende partij geen verzoek tot voortzetting indient, dan ten aanzien van haar een onweerlegbaar vermoeden van afstand geldt.

Bij brief van 27 oktober 2014 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt ter kennis gebracht aan de raadsman van de verzoekende partij dat er geen verzoek tot voortzetting werd ontvangen en dat de verzoekende partij beschikt over een vervaltermijn van 15 dagen om gehoord te worden, met mededeling dat indien de verzoekende partij niet vraagt om gehoord te worden, de Raad de afstand van het geding uitspreekt.

Er wordt eveneens meegedeeld dat indien de verzoekende partij vraagt om gehoord te worden, de Raad dan de procespartijen oproept om te verschijnen.

Met huidig verzoekschrift verzoekt de verzoekende partij om voortzetting van de procedure en eveneens om gehoord te worden.

Dit verzoek is conform de mededelingen en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof ontvankelijk want niet buiten enige vervaltermijn.

Ten gronde merkt verzoekende partij immers op dat de termijn die meegedeeld werd bij brief van 9 september 2014 een aanbevolen termijn is en geenszins een vervaltermijn, wat eveneens in overeenstemming is met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 98/2014 van 30 juni 2014, waarbij het Hof in artikel 4.8.19, 1°, 2° en 3° lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de woorden 'vijftien dagen' heeft vernietigd.

Overigens is wat de grond van de zaak betreft, de afwijzing van de schorsing gesteund op de overweging dat de beslissing geschorst is, zij het op vordering van een andere partij, nl. de heer LAPORTE.

Aldus kan uit de niet eerdere indiening van het verzoek tot voortzetting binnen de aanbevolen, doch niet verplichte, termijn niet worden afgeleid dat de verzoekende partij afstand van geding heeft willen doen.

...

3.

Het Grondwettelijk Hof heeft met een arrest van 30 juni 2014 (nr. 98/2014) in artikel 4.8.19, eerste, tweede en derde lid VCRO, vervangen bij artikel 5 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 6 juli 2012, de woorden "vijftien dagen" vernietigd.

Het voormalig artikel 4.8.19 VCRO luidde, vanaf het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 98/2014 van 30 juni 2014 als volgt:

"Wanneer de Raad de bestreden beslissing geschorst heeft, moet de verweerder of tussenkomende partij een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indienen binnen een vervaltermijn van (...). Indien geen verzoek tot voortzetting wordt ingediend, kan de Raad volgens een versnelde rechtspleging vastgesteld door de Vlaamse Regering de bestreden beslissing vernietigen.

Heeft de Raad de bestreden beslissing niet geschorst, dan moet de verzoeker een verzoek tot voortzetting indienen binnen een vervaltermijn van (...). Dient hij geen verzoek tot voortzetting in, dan geldt ten aanzien van hem een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding.

De termijn van (...) gaat in de dag na de betekening van het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over de schorsing."

Artikel 27, §1 van het Procedurebesluit van 13 juli 2012 bepaalt:

“ ...

Als de Raad de vordering tot schorsing heeft verworpen en de verzoeker binnen de vervaltermijn, vermeld in artikel 4.8.19, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, geen verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend, deelt de griffier de partijen per beveiligde zending mee dat de kamer ten aanzien van de verzoeker de afstand van geding zal uitspreken, tenzij de verzoeker binnen een vervaltermijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening vraagt te worden gehoord.

...”

Onverminderd vermelde vernietiging door het Grondwettelijk Hof, volgt uit deze bepalingen nog steeds dat een verzoeker een verzoek tot voortzetting moet indienen indien de Raad de bestreden beslissing niet heeft geschorst en dat ten aanzien van hem een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding geldt indien hij dat niet doet.

3.

De griffie van de Raad heeft aan de verzoekende partij met een aangetekende brief van 9 september 2014 kennis gegeven van het niet-schorsingsarrest en meegedeeld dat een gebrek aan verzoek tot voortzetting van de procedure ten gronde geldt als een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding. In vermelde brief van de griffie wordt gesteld dat het aanbevolen is om een verzoek tot voortzetting in te dienen “binnen een redelijke termijn van 30 dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening van deze brief”.

De termijn van 30 dagen vooropgesteld in de brief van 9 september 2014 liep in principe af op 10 oktober 2014. Meer dan twee weken later, met name op 27 oktober 2014, werd vastgesteld dat de Raad nog steeds geen verzoek tot voortzetting van de procedure ten gronde namens de verzoekende partij had ontvangen.

Met een aangetekende brief van dezelfde dag wordt dit aan de verzoekende partij meegedeeld, met name dat de Raad geen verzoek tot voortzetting heeft ontvangen, met verwijzing naar artikel 27, §1 van het Procedurebesluit van 13 juli 2012 en de daarin voorziene uitspraak van afstand van geding, tenzij de verzoekende partijen vragen om gehoord te worden.

Pas na voorgaande mededeling, meer specifiek op 30 oktober 2014, dient de verzoekende partij een verzoek tot voortzetting in en verzoekt zij om gehoord te worden. De vraag stelt zich of met dit verzoek tot voortzetting rekening kan of moet worden gehouden bij het toepassen van artikel 4.8.19 VCRO en artikel 27, §1 van het Procedurebesluit van 13 juli 2012.

4.

Met artikel 4.8.19 VCRO heeft de decreetgever, door het instellen van een onweerlegbaar vermoeden van afstand van geding, strenge gevolgen willen verbinden aan het niet indienen van een verzoek tot voortzetting.

De finaliteit van het horen van de partijen op grond van artikel 27, §1 van het Procedurebesluit van 13 juli 2012, is de mogelijkheid bieden om het bewijs te leveren van overmacht of onoverkomelijke dwaling, waardoor het hiervoor vermeld vermoeden ongedaan kan worden gemaakt, of het aantonen dat geen concrete toepassing werd gemaakt van artikel 4.8.19 VCRO.

Artikel 4.8.19 VCRO bevat, zoals de verzoekende partijen terecht stellen, geen vervaltermijn meer na de vernietiging door het Grondwettelijk Hof van de woorden “vijftien dagen” in deze

bepaling. Niettemin blijft voor een verzoeker de verplichting bestaan om een verzoek tot voortzetting in te dienen na het verwerpen van de schorsingsvordering.

Niets belet dat de Raad aan een verzoeker daartoe een redelijke termijn van 30 dagen vooropstelt en daarbij mag verwachten dat deze procespartij op een diligente wijze meewerkt aan de procesvoering, hetgeen impliceert dat een verzoeker de uitnodiging van de Raad tot het indienen van een verzoek tot voortzetting binnen een redelijke termijn van 30 dagen opvolgt of minstens op enige andere wijze uiting geeft van zijn belangstelling voor de voortzetting van de procedure.

Ten dezen diende vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkel gevolg gaf aan de uitnodiging om een verzoek tot voortzetting in te dienen tot meer dan twee weken na de beëindiging van de vooropgestelde termijn van 30 dagen. Met het verzoek tot voortzetting dat is ingediend na de vaststelling door de Raad op 30 oktober 2014 dat geen verzoek tot voortzetting werd ontvangen, kan geen rekening worden gehouden. Dit verzoek is immers in het licht van een diligente medewerking aan de procesvoering van de Raad, laattijdig.

De verzoekende partij werpt op dat de termijn in de uitdrukkelijke uitnodiging van de Raad om een verzoek tot voortzetting in te dienen binnen een redelijke termijn van 30 dagen een aanbevolen termijn en geenszins een vervaltermijn betreft. De argumentatie van de verzoekende partij bevat echter geen redenen voor het niet opvolgen van deze uitnodiging.

De verzoekende partij overtuigt derhalve niet in haar poging aan te tonen dat het niet opvolgen van de uitnodiging van de Raad niet kan of moet beschouwd worden als een gebrek aan diligente medewerking aan de procesvoering. Het gebrek aan een vervaltermijn in de regelgeving voor het indienen van een verzoek tot voortzetting vormt geen excuus om geen aandacht te besteden aan het uitdrukkelijk verzoek van de Raad in de aangetekende brief van 9 september 2014.

5.

De conclusie is dan ook noodzakelijk dat het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij als laattijdig moet worden aangemerkt en dat de verzoekende partij in dit verband geen overmacht of onoverwinnelijke dwaling aantoonst.

De Raad stelt de afstand van geding vast in hoofde van de verzoekende partij.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van OCMW BRUSSEL is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente DILBEEK is onontvankelijk.
3. De afstand van het geding wordt vastgesteld.
4. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het rolrecht, verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 55, §2 Procedurebesluit.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de eerste tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 26 januari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van
Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER